

ימי הביניים

בקריית-אנו

על גחלים. במים אלה היא משתמשת כדי לרחוץ את הילדים. לכנס כביסה ולרחוץ כלים. היא עצמה מתרחצת רק במיקווה. כאשר יש מי שישמור על הילדים עברה.

ארבע שנים שתקה האשה, וקיבלה את התנכלותיו של הבעל ללא מילה. היא חייתה חיי אדם קדמוני. בעודה מתגוררת קילומטרים מועטים מתל-מיכל לא פנתה להוריה ולא ביקשה

חולבת את העז ומשקה בחלבה את ילדיה.

מאליו ברור כי בבית כזה אסורים אמצעי-התיקשות המודרניים. לא רדיו, לא ספרים ואף לא עיתונים. האב אסר על הילדים לשחק בצעצועים. את מעט הצעצועים שקיבלו הילדים כמתנה זרק אביהם מהבית. כדי לשמור על המישפחה מקשר כלשהו עם התרבות המודרנית, סירב האב לאפשר לילדים ללכת לגן או למעון, ואף

על בני מישפחתו לאכול על שולחן ולהשתמש בסכום.

רוב מאכליהם של בני המישפחה באו ממשקיהם שבחצר. החלב מהעיי זים, הביצים מהתרנגולות והבשר מה אוזים והברווזים. את המזון נאלצו לאכול כשהם יושבים על הריצפה ואוכלים בידיהם.

הבגדים היו התחום הבא שבו התרכז אבי המישפחה. הוא החליט כי על אשתו ובנותיו ללבוש לבוש תימני

מיכל (משמאל) עם אמה בחתונתה איום בנשק כדי לחבוש גרגוש!

מיכל פנתה לעורכי-הדין וביקשה מהם להגיש תביעת-מוזנות. עורכי-הדין ביקשו תשלום חריפעמי. כדי שמיכל תוכל לקנות צורכי-בית נור-מליים. שנמנעו ממנה עד כה. עורכי-הדין ביקשו סכום של 10 אלפים שקל. כדי לקנות מיטות, דודי-שמל, שולחן וכיסאות. מוזנות חודשיים עבור המישפחה ביקשה מיכל בסכום של 1,585 שקלים. לדיבורי מיכל, יכול בעלה לשלם סכום כזה. מכיוון שהוא חבר דן, עובר כנהגו ויש לו גם רכוש ונכסים.

כתביעה ביקשו גם עורכי-הדין מבית-המישפט כי יאסור על הבעל להתקרב לדירה ולסביבתה. כדי שלא יוכל לאיים על בני מישפחתו ולהפחיד אותם.

כתביעה טרם הוגש. דמותו הגבוהה של והב וקנו המכ" סיף משך אליו הרבה עיניים. כאשר הסתובב השבוע בבית-המישפט. הוא התלונן כי בגלל הצו האוסר על כניסתו לדירה אין לו מקום לינה, ועליו לישון באוטובוס.

לפנות לכל אדם אחר. מכיוון שבעלה אסר זאת עליה. פחדה ממנו היה ממשי מאוד. לדבריה, הוא היה מכה אותה. מתעלל בה ועושה בה מעשים מגונים ככוח.

כאשר הגיעו מים עד נפש. החליטה מיכל לפנות למישטרה ולהתלונן על בעלה. לפני ימים אחדים רצתה מיכל לצאת מהבית כדי לזרוק את האשפה. היא חבשה לראשה מיטפתח ועמדה לפתוח את הדלת. אבל בעלה דרש שתלכש מייד את הגרגוש.

כאן הוכיח והב כי למרות הכל, כשהדבר משרת אותו, הוא מוכן להשיג תמש גם בחפצים מודרניים: כאשר עמדה מיכל בסירובה, שלף הבעל אקרה ואיים בו על אשתו המבוהלת. מישטרת קריית-אנו עצרה את הבעל, וערכה חיפוש בחצר. כלי הנשק אומנם לא נמצאו, אבל מחסנית אחת נתפסה בידי המישטרה. הבעל נעצר ל-48 שעות ושחרר על-ידי השופט עמירם פיאלקוב. בתנאי שלא ייכנס לבית ולא יתקרב לחצר. עד להשלמת חקירת-המישטרה.

אליהו ומיכל בדירתם. לפני זריקת הרהיטים רק בבגדים תימניים!

את עזרתם, מכיוון שהתביישה. הרי היא שעמדה על כך שתחתן עם והב. למרות התנגדותם העזה, היא חששה

לפנות למירפאה אסר על אשתו. כאשר רצתה מיכל לשים סר רפואי על צווארה, בגלל כאבים בגבה, לא יכלה לקשור את שרוכי-הצוואר של הגרגוש. הבעל ציווה עליה להוריד את הסר ולקשור את הגרגוש כראוי.

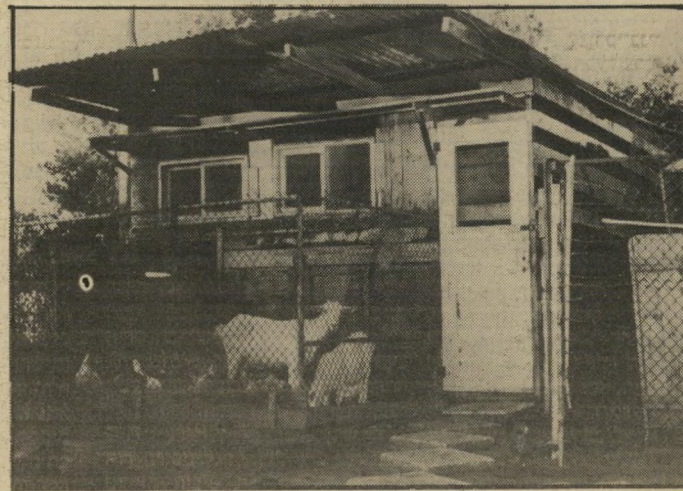
לפני זמן מה התקלקל דודי-החשמל בדירה. תחת לתקנו, החליט האב כי זוהי הזדמנות פז לחזור למקורות. מאז הוא כופה על אשתו להרתיה את המים

מסורתי. כזה שלבשו בני מישפחתו בתימן. מיכל נפרדה מהגינס והשמלות והחלה לובשת מיכנסיים ארוכים, ומעליהן שימלה בנוסח תימן, ועל ראשה הגרגוש המסורתי — כיסוי ראש מבד, הנקשר על הצוואר, ואשר קידמתו עטורה חרוזים.

האב אסר על הנשים כמישפחה לנעול נעליים. לכן, בכל בוקר, גם בחורף, יוצאת מיכל לחצר יחפה.

אליהו והב והתינוק לאכול רק בידיים!

העיזים והלול בבית והב לשתות חלב-עיזים!